U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatelky **M. M.**, zastoupené JUDr. Beno Jeřábkem, advokátem se sídlem v Praze 5, Kurzova 2375/21, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 10. 2005, č. j. 62 Az 39/2005 - 18,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna JUDr. Beno Jeřábka, advokáta se sídlem v Praze 5, Kurzova 2375/21, **s e u r č u j e** částkou 8568 Kč. Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatelka domáhá zrušení shora označeného rozsudku, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 13. 6. 2005, č. j. OAM-990/VL-10-05-2005, jímž byla zamítnuta žádost stěžovatelky o udělení azylu dle ust. 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodná.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci azylu, Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Stěžovatelka v kasační stížnosti a v jejím doplnění namítá, že krajský soud nesplnil povinnost zjistit skutkový a právní stav věci a rovněž neposoudil, zda správní orgán dodržel právní předpisy, když však nikterak nekonkretizuje, v čem konkrétně pochybení soudu spatřuje. Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že se v minulosti již dostatečně vypořádal s námitkami podobného typu, tj. se zcela obecnými a nekonkrétními poukazy stěžovatele uvedenými v kasační stížnosti, a to za situace, kdy žaloba byla tvořena pouhými citacemi ustanovení správního řádu a zákona o azylu. Podrobnější zhodnocení takovýchto námitek lze nalézt např. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2005, č. j. 7 Azs 185/2004 - 29, ze dne 30. 11. 2005, č. j. 7 Azs 297/2004 - 93, či ze dne 30. 3. 2006, č. j. 7 Azs 23/2005 - 47 (všechny publikované na www.nssoud.cz).

K námitce stěžovatelky týkající se jejích obav z návratu na Ukrajinu z důvodu její účasti v tzv. oranžové revoluci Nejvyšší správní soud s ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. pro její novost nepřihlédl.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ust. § 104a s. ř. s. odmítl.

Stěžovatelka podala návrh, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť dle § 32 odst. 5 zákona o azylu podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany podle odstavců 1 a 2 má odkladný účinek.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Stěžovatelce byl pro toto řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 3 x 2100 Kč za tři úkony právní služby – převzetí a příprava věci, další porada s klientem přesahující jednu hodinu a písemné podání soudu

týkající se věci samé, a 3 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), c) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem 7200 Kč. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen daň), zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o dani z přidané hodnoty). Částka daně, vypočtená dle ust. § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona o dani z přidané hodnoty, činí 1368 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů řízení ve výši 8568 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. února 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu